

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο Αδιάδατος Αγριότοπος μιας πόλης

Απ' όσο μπορούσε να θυμηθεί η Πρου, όλοι οι χάρτες του Πόρτλαντ και των γύρω περιοχών που είχε δει μέχρι τότε είχαν στο κέντρο μια μεγάλη, σκούρα πράσινη κηλίδα που απλωνόταν σαν να 'ταν βρύα από τη βορειοδυτική μέχρι τη νοτιοδυτική γωνία και πάνω της είχε σημειωμένα τα μυστηριώδη αρχικά «Α.Α.». Δεν είχε σκεφτεί ποτέ να ρωτήσει τι σήμαινε αυτό, μέχρι που... ήρθε μια νύχτα που καθόταν με τους γονείς της στο σαλόνι, πριν ακόμα γεννηθεί ο Μακ. Ο πατέρας της είχε φέρει σπίτι έναν καινούριο άτλαντα και είχαν ξαπλώσει μαζί στη σεζλόγγκ ξεφυλλίζοντάς τον και ακολουθώντας με τα δάχτυλά τους τα σύνορα στον χάρτη, ενώ έλεγαν δυνατά τα εξωτικά ονόματα τοποθεσιών σε χώρες μακρινές. Όταν έφτασαν σε έναν χάρτη της επαρχίας Όρεγκον, η Πρου έδειξε με το δάχτυλο τον μικρό ένθετο χάρτη του Πόρτλαντ που βρισκόταν στην ίδια σελίδα και ρώ-

τησε αυτό που της προκαλούσε πάντα απορία: «Τι είναι το Α.Α.»».

«Τίποτα, γλυκιά μου» της είχε απαντήσει ο πατέρας της. Και γύρισε γρήγορα τις σελίδες μέχρι τον χάρτη της Ρωσίας, που έβλεπαν πριν από μερικά λεπτά. Με το δάχτυλό του διέγραψε έναν κύκλο γύρω από το μεγάλο βορειοανατολικό κομμάτι της χώρας, εκεί όπου τα γραμμάρια της λέξης *Σιδηρία* απλώνονταν στον χάρτη. Εκεί δεν υπήρχαν ονόματα πόλεων· ούτε δίκτυο φιδογουριστών κίτρινων γραμμών που θα σηματοδοτούσαν εθνικές οδούς και δρόμους. Μόνο τεράστιες λακκούβες σε όλους τους τόνους του πράσινου και του άσπρου, και πότε πότε καμιά στριφογυριστή γαλάζια γραμμή που ένωνε μεταξύ τους τις μυριάδες απόμερες λίμνες που στόλιζαν την τοποθεσία. «Υπάρχουν μέρη στον κόσμο στα οποία απλώς δε μένουν άνθρωποι. Ίσως επειδή κάνει πολύ κρύο ή έχει πάρα πολλά δέντρα ή τα βουνά είναι πολύ απόκρημνα για να σκαρφαλώσει κανείς. Όποιος κι αν είναι ο λόγος, κανείς δε σκέφτηκε να φτιάξει εκεί δρόμο, και χωρίς δρόμο δεν υπάρχουν σπίτια, και χωρίς σπίτια δεν υπάρχουν πόλεις». Ξεφύλλισε τον άτλαντα, γύρισε πάλι στον χάρτη του Πόρτλαντ και χτύπησε ελαφρά με το δάχτυλό του το σημείο που έγραφε «Α.Α.». «Τα αρχικά αυτά σημαίνουν “Αδιάδατος Αγριότοπος”. Κι αυτό ακριβώς είναι».

«Γιατί δε μένει κανείς εκεί;» ρώτησε η Πρου.

«Για τους ίδιους λόγους για τους οποίους δε μένει κανείς σ’ αυτές τις περιοχές της Ρωσίας. Όταν πρωτοήλθαν οι άποικοι εδώ σ’ αυτή την περιοχή και άρχισαν να χτίζουν το Πόρτλαντ, κανείς δεν ήθελε να χτίσει το σπίτι του εκεί: Το δάσος παραήταν πυκνό και οι λόφοι υπερβολικά

απόκρημνοι. Κι εφόσον δεν υπήρχαν σπίτια εκεί, κανείς δε σκέφτηκε να φτιάξει δρόμο. Και, χωρίς δρόμους και σπίτια, το μέρος έμεινε απλώς όπως ήταν: χωρίς ανθρώπους. Με τον καιρό η βλάστηση έγινε ακόμα πιο πυκνή και το μέρος αυτό έγινε ακόμα πιο αφιλόξενο. Έτσι, ονομάστηκε Αδιάδατος Αγριότοπος και όλοι έμεναν μακριά απ' αυτόν» είπε ο πατέρας της κουνώντας περιφρονητικά το χέρι του πάνω από τον χάρτη και φέρνοντάς το στο πρόσωπό της. Μάγκωσε χαϊδευτικά το πιγούνι της με τον δείκτη και τον αντίχειρά του, έφερε το πρόσωπό της κοντά στο δικό του και πρόσθεσε: «Και δε θέλω ποτέ, μα ποτέ σου, να πας εκεί». Έπειτα κούνησε παιχνιδιάρικα το κεφάλι του πέρα δώθε και χαμογέλασε. «Ακούς, μικρή;»

Η Πρου έκανε μια γκριμάτσα και τράβηξε το πρόσωπό της. «Ναι, ακούω».

Έστρεψαν και οι δύο την προσοχή τους και πάλι στον άτλαντα και η Πρου έγειρε το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της.

«Σοβαρολογώ» της είπε ο πατέρας της. Η Πρου ένιωσε το στήθος του να σφίγγεται κάτω από το μάγουλό της.

Έτσι, η Πρου ήξερε ότι δεν έπρεπε να πλησιάζει αυτόν τον «Αδιάδατο Αγριότοπο» και μόνο μια φορά ακόμα ξαναενόχλησε τους γονείς της με ερωτήσεις που είχαν σχέση μ' αυτό το θέμα. Δεν μπορούσε όμως να το αγνοήσει. Ενώ στο κέντρο της πόλης συνέχισαν να ξεφυτρώνουν γιγάντιοι ουρανοξύστες και στα προάστια, δίπλα στις λεωφόρους, ξεπετάγονταν φρεσκοχτισμένα εμπορικά κέντρα στο χρώμα της τερακότας γεμάτα καταστήματα, για την Πρου παρόμενε μεγάλο μυστήριο ο λόγος για τον οποίο μια τόσο εντυπωσιακά μεγάλη έκταση γης ήταν ακόμα ανεκμετάλ-

λευτη, αδιεκδίκητη, χωρίς να την έχει αγγίξει κανείς, μια έκταση ακριβώς δίπλα στην άκρη της πόλης. Κι όμως, κανείς ενήλικας δεν έκανε κάποιο σχόλιο σχετικά μ' αυτό το θέμα κι ούτε το ανέφερε στις συζητήσεις του. Ήταν σαν να μην απασχολούσε το μυαλό των περισσοτέρων.

Το μόνο μέρος στο οποίο γινόταν λόγος για τον Αδιάβατο Αγριότοπο ήταν το σχολείο της Πρου: κουβέντιαζαν γι' αυτόν τα παιδιά όταν πήγαινε στην πρώτη γυμνασίου. Οι μεγαλύτεροι μαθητές διηγούνταν μια ιστορία αμφίδολης γνησιότητας σχετικά με κάποιον –ίσως με τον θείο του τάδε– που είχε κατά λάθος βρεθεί μέσα στον Α.Α. και είχε εξαφανιστεί για χρόνια και χρόνια. Τα μέλη της οικογένειάς του με τον καιρό τον ξέχασαν και συνέχισαν τη ζωή τους, ώσπου μια μέρα, από το πουθενά, εμφανίστηκε και πάλι στην πόρτα τους. Δε φαινόταν να θυμάται τίποτα απ' όσα είχαν συμβεί τα χρόνια που μεσολάβησαν και έλεγε μονάχα ότι είχε χαθεί στο δάσος για κάποιον καιρό και πεινούσε απίστευτα. Από τότε που πρωτάκουσε η Πρου αυτή την ιστορία δεν την πολυπίστεψε· η ταυτότητα του χαμένου «άντρα» άλλαζε σε κάθε διήγηση. Σε μια εκδοχή ήταν ο πατέρας κάποιου, σε μια άλλη ο άτακτος ξάδερφος. Επίσης, κάθε φορά άλλαζαν κάπως και οι λεπτομέρειες. Ένα παιδί που φοιτούσε προσωρινά στο τοπικό λύκειο είπε σε κάποιους συμμαθητές της Πρου, οι οποίοι τον άκουγαν άναυδοι, ότι το άτομο αυτό (στη συγκεκριμένη περίπτωση ο μεγαλύτερος αδερφός του παιδιού) είχε επιστρέψει από την περιήγησή του στον Αδιάβατο Αγριότοπο απίστευτα γερασμένος, με μια μακριά λευκή γενειάδα που έφτανε μέχρι τα κουρελιασμένα του παπούτσια.

Παρά την αμφισβητήσιμη ειλικρίνεια αυτών των ιστοριών, η Πρου συνειδητοποίησε ένα πράγμα: οι περισσότεροι συμμαθητές της είχαν κάνει ανάλογες συζητήσεις με τους γονείς τους σαν αυτή που είχε κάνει και η ίδια με τον πατέρα της. Το θέμα του Αγριότοπου γλιστρούσε στα κλεφτά ακόμα και στα παιχνίδια τους: εκεί που κάποτε το γηπεδάκι της αυλής το περικύκλωνε μια λίμνη με δηλητηριώδη λάβα, τώρα γύρω του απλωνόταν ο Αδιάδατος Αγριότοπος, και αλίμονο σ' αυτόν που δε θα απέκρουε το χτύπημα της κόκκινης λαστιχένιας μπάλας και θα έπρεπε να τρέξει να την πιάσει μέσα στο δάσος. Στο κυνηγητό, αν σε έπιαναν, δε γινόσουν πλέον *Το Αυτό*, αλλά σε ονόμαζαν Άγριο Κογιότ του Α.Α. και η δουλειά σου πια ήταν να τριποδίζεις γαδγίζοντας και γρουλίζοντας πίσω από τους συμμαθητές σου, που έτρεχαν να σωθούν.

Τα φαντασιακά αυτά κογιότ ήταν ο λόγος για τον οποίο η Πρου έκανε για δεύτερη φορά ερωτήσεις στους γονείς της σχετικά με τον Αδιάδατο Αγριότοπο. Μια νύχτα, είχε ξυπνήσει τρομαγμένη από έναν ήχο που ήταν αναμφισβήτητα σκυλιά που αλυχτούσαν. Ανακάθισε στο κρεβάτι της και άκουσε τον Μακ –τότε ήταν τεσσάρων μηνών–, που είχε ξυπνήσει στο διπλανό δωμάτιο, και τους γονείς της, που προσπαθούσαν χαμηλόφωνα να τον ηρεμήσουν ώστε να κοιμηθεί, ενώ εκείνος κλαψούριζε και μυξόκλαιγε. Το αλύχτισμα των σκυλιών ερχόταν από μακριά, αλλά, παρ' όλα αυτά, σου σηκωνόταν η τρίχα. Ήταν μια φάλτσα μελωδία βίας και χάους και, όσο δυνάμωνε, τόσο περισσότερα σκυλιά στη γειτονιά άρχισαν να ουρλιάζουν κι αυτά. Η Πρου παρατήρησε ότι το μακρινό αυτό αλύχτισμα ήταν διαφορετικό από το γάδγισμα των

σκυλιών της γειτονιάς· ήταν πιο οξύ, πιο άναρχο και πιο άγριο. Πέταξε την κουδέρτα της και πήγε στο δωμάτιο των γονιών της. Η εικόνα ήταν ανατριχιαστική: ο Μακ είχε ηρεμήσει κάπως και η μητέρα τον κουνούσε στα χέρια της. Και οι δύο γονείς τους στέκονταν μπροστά στο παρράθυρο και κοίταζαν παγωμένοι έξω, πάνω από την πόλη, προς τον μακρινό δυτικό ορίζοντα, με πρόσωπα ωχρά και τρομαγμένα.

«Τι είναι αυτός ο ήχος;» ρώτησε η Πρου πηγαίνοντας δίπλα στους γονείς της. Μπροστά τους απλώνονταν τα φώτα του Αγίου Ιωάννη, μια σειρά από αστράκια που τρεμόσβηναν, μέχρι που σταματούσαν στο ποτάμι και χάνονταν στο σκοτάδι.

Οι γονείς της τρόμαξαν από τη φωνή της. Ο πατέρας της απάντησε: «Απλώς κάτι σκυλιά που αλυχτούν».

«Ναι, αλλά πιο μακριά;» ρώτησε η Πρου. «Δεν ακούγονται σαν σκυλίσια γαβγίσματα».

Η Πρου έπιασε τους γονείς της να ανταλλάσσουν ένα βλέμμα και η μητέρα της είπε: «Στο δάσος, καλή μου, υπάρχουν πολύ άγρια ζώα. Μάλλον πρέπει να είναι ένα κοπάδι κογιότ που πολύ θα ήθελε να ορμήξει στα σκουπίδια κάποιου σπιτιού. Δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείς γι' αυτό». Μετά χαμογέλασε.

Κάποια στιγμή το αλύχτισμα σταμάτησε και τα σκυλιά της γειτονιάς ηρέμησαν, οπότε οι γονείς της την οδήγησαν και πάλι στο δωμάτιό της και την κουκούλωσαν στο κρεβάτι της. Αυτή ήταν η τελευταία φορά που έγινε λόγος για τον Αδιάδατο Αγριότοπο, η περιέργεια της Πρου όμως δεν είχε ικανοποιηθεί. Δεν μπορούσε να μην προβληματίζεται: οι γονείς της, που συνήθως αποτελούσαν

δύο δεξαμενές δύναμης και αυτοπεποίθησης, της είχαν φανεί περίεργα ταραγμένοι από κείνη τη φασαρία. Φαίνονταν εξίσου επιφυλακτικοί με την ίδια την Πρου όσον αφορά το μέρος αυτό.

Οπότε, μπορεί κανείς να φανταστεί τον τρόμο της Πρου όταν είδε τον μαύρο εκείνο θύσανο των κορακιών να εξαφανίζεται μέσα στη σκοτεινιά του Αδιάδατου Αγριότοπου κουβαλώντας μαζί του και τον μικρό της αδερφό.

Το απόγευμα είχε σχεδόν περάσει, ο ήλιος δυθιζόταν πίσω από τους λόφους του Αγριότοπου και η Πρου στεκόταν παγωμένη, με το στόμα ανοιχτό, στην άκρη του βράχου. Ένα τρένο πέρασε με θόρυβο από κάτω της και διέσχισε τη Σιδηροδρομική Γέφυρα, που περνούσε λίγο πιο ψηλά από τα τούβλινα και μεταλλικά κτίρια της Βιομηχανικής Ερημιάς. Είχε σηκώσει αεράκι και η Πρου ανατρίχιασε κάτω από το παλτό της. Κοίταζε το μικρό άνοιγμα ανάμεσα στα δέντρα, εκεί όπου είχαν χαθεί τα κοράκια.

Άρχισε να βρέχει.

Η Πρου ένιωθε λες και κάποιος είχε ανοίξει στο στόμαχί της μια τρύπα στο μέγεθος μπάλας του μπάσκετ. Ο αδερφός της είχε χαθεί, τα πουλιά τον πήραν και τον σήκωσαν κυριολεκτικά, τον πήγαν σε έναν μακρινό, απροσπέλαστο αγριότοπο και ποιος ξέρει τι θα του έκαναν εκεί. Κι αυτή έφταιγε για όλα. Ο ουρανός είχε αρχίσει να γίνεται σκούρος γκρι από σκούρος μπλε και τα φώτα του δρόμου άρχισαν να ανάβουν ένα ένα. Έπεφτε η νύχτα. Η Πρου ήξερε ότι δε θα τη βοηθούσε να βρísκεται σε εγρήγορση. Ο Μακ δεν επρόκειτο να επιστρέψει. Η Πρου γύ-

ρισε αργά το ποδήλατό της από την άλλη μεριά και άρχισε να περπατάει τσουλώντας το στον δρόμο απ' όπου ήρθε. Πώς θα έλεγε τα νέα στους γονείς της; Θα τους διέλυε. Θα την τιμωρούσαν. Στο παρελθόν την είχαν κλείσει στο δωμάτιό της όταν είχε αργήσει να επιστρέψει κάποια βραδιά παρόλο που είχε σχολείο την επόμενη μέρα, επειδή έκανε ποδήλατο τριγύρω στη γειτονιά, αλλά η τωρινή τιμωρία σίγουρα δε θα συγκρινόταν με τίποτα άλλο στη ζωή της. Είχε χάσει τον Μακ, τον μοναχογιό των γονιών της. Τον αδερφό της. Αν η επίσημη τιμωρία για την παραβίαση κάνα δυο ωρών κυκλοφορίας ήταν μια εβδομάδα χωρίς τηλεόραση, δεν μπορούσε καν να φανταστεί τι τιμωρία αναλογούσε στην απώλεια μικρών αδερφών. Περπατούσε για αρκετά τετράγωνα σαν υπνωτισμένη. Ανακάλυψε ότι κατάπινε τα δάκρυά της, ενώ έβλεπε και πάλι νοερά την εξαφάνιση των κορακιών μέσα στο δάσος.

«Σύνελθε, Πρου!» είπε δυνατά και σκούπισε τα δάκρυα από τα μάγουλά της. «Κάτσε και σκέψου!»

Πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να υπολογίζει μέσα στο μυαλό της τις επιλογές της, ζυγίζοντας τα υπέρ και τα κατά της καθεμιάς. Να πάει στην αστυνομία... δεν υπήρχε περίπτωση· το δίχως άλλο, θα την έπαιρναν για τρελή. Δεν ήξερε με σιγουριά τι έκανε η αστυνομία στους τρελούς που πήγαιναν στο τμήμα και άρχιζαν να παραληρούν σχετικά με σμήνη από κοράκια και απαγωγές παιδιών ενός έτους, αλλά το υποπτευόταν: Θα την έπαιρναν με ένα θωρακισμένο βανάκι και θα την πέταγαν σε κάποιο υπόγειο κελί ενός απομακρυσμένου ασύλου, όπου θα περνούσε την υπόλοιπη ζωή της ακούγοντας τους οδυρμούς των συγκρατούμενων της και προσπαθώντας

μάταια να πείσει τον επιστάτη που θα περνούσε από έξω ότι δεν ήταν τρελή και ότι είχαν κάνει λάθος που την έχωσαν εκεί μέσα. Η σκέψη να τρέξει σπίτι και να πει τα νέα στους γονείς της την τρομοκρατούσε· οι καρδιές τους θα ράγιζαν ανεπιστρεπτί. Είχαν κάνει τόσο μεγάλη υπομονή μέχρι να έρθει ο Μακ. Δεν ήξερε ολόκληρη την ιστορία, αλλά, από ό,τι είχε καταλάβει, ήθελαν να κάνουν δεύτερο παιδί πολύ καιρό, αλλά δεν τα είχαν καταφέρει. Είχαν χαρεί τόσο πολύ όταν έμαθαν για τον Μακ! Κυριολεκτικά ακτινοβολούσαν. Όλο το σπίτι φαινόταν ζωντανό και φωτεινό. Όχι, δε θα ήταν αυτή που θα τους έλεγε τα τρομερά νέα. Θα μπορούσε να το σκάσει μακριά – ήταν μια λογική επιλογή. Θα μπορούσε να πηδήξει πάνω σε ένα από τα τρένα που περνούσαν από τη Σιδηροδρομική Γέφυρα και να του δίνει από την πόλη, ταξιδεύοντας από τόπο σε τόπο. Θα ζούσε κάνοντας δουλειές του ποδαριού και λέγοντας τη μοίρα – μπορεί ακόμα και να συναντούσε στον δρόμο ένα μικρό γκόλντεν ριτρίδερ που θα γινόταν ο πιο κοντινός της σύντροφος και θα αλήτευαν μαζί σε ολόκληρη τη χώρα, δυο τσιγγάνοι που το έσκασαν. Έτσι, δε θα χρειαζόταν να αντιμετωπίσει τους γονείς της ή να ξανασκεφτεί τον αγαπημένο, αδικοχαμένο της αδερφό.

Η Πρου σταμάτησε στη μέση του πεζοδρομίου και κούνησε το κεφάλι της μελαγχολικά.

Τι είναι αυτά που σκέφτεσαι; μάλωσε τον εαυτό της. Τα έχεις χάσει! Πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε να περπατάει, σπρώχνοντας δίπλα της και το ποδήλατό της. Ένα ρίγος τη διαπέρασε καθώς συνειδητοποίησε τη μόνη της επιλογή.

Έπρεπε να πάει να τον βρει.

Έπρεπε να μπει μέσα στον Αδιάδατο Αγριότοπο και να τον βρει. Φαινόταν ακατόρθωτο, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Είχε αρχίσει να βρέχει πολύ και η βροχή έπεφτε με δύναμη στο πεζοδρόμιο και στον δρόμο, κάνοντας τεράστιες λακκούβες που γέμιζαν με τη σειρά τους από στολίσκους πεσμένων φύλλων. Η Πρου ετοίμασε το σχέδιο της ζυγίζοντας προσεκτικά τους κινδύνους μιας τέτοιας περιπέτειας. Η βραδινή ψύχρα είχε σκεπάσει σαν κουρτίνα τους βρεγμένους δρόμους· δε θα ήταν ασφαλές να αποτολμήσει το ταξίδι αυτό μέσα στη μαύρη νύχτα. *Αύριο θα πάω*, σκέφτηκε, χωρίς να συνειδητοποιεί ότι μιλούσε δυνατά. *Αύριο πρωί, με το που θα ξυπνήσω. Η μαμά και ο μπαμπάς δε χρειάζεται καν να το μάθουν.* Πώς, όμως, θα το κρατούσε μυστικό; Η καρδιά της βάρυνε όταν έφτασε στον τόπο απαγωγής του Μακ, την παιδική χαρά. Τα παιχνίδια της παιδικής χαράς ήταν τελείως άδεια μέσα στη βροχή και το μικρό καροτσάκι του Μακ είχε μείνει στην άσφαλο, γεμάτο με μια στοιβία βρεγμένες κουδέρες που μούλιαζαν στο νερό. «Αυτό είναι!» είπε η Πρου και έτρεξε στο καροτσάκι. Γονάτισε πάνω στο υγρό πεζοδρόμιο και άρχισε να τακτοποιεί τις κουδέρες με τέτοιο τρόπο, που έμοιαζαν με κουκουλωμένο μωρό. Έκανε ένα δήμα πίσω και κοίταξε προσεκτικά το έργο της. «Περνάει» είπε. Μόλις είχε αρχίσει να συνδέει το καροτσάκι στο ποδήλατο, όταν άκουσε μια φωνή να την καλεί.

«Ε, Πρου!»

Το σώμα της Πρου σφίχτηκε και γύρισε το κεφάλι της να κοιτάξει. Δίπλα στην παιδική χαρά, στο πεζοδρόμιο, στεκόταν ένα αγόρι. Δεν μπορούσε να το αναγνωρίσει,

γιατί φορούσε το αδιάδροχό του και ασορτί παντελόνι. Το αγόρι έσπρωξε την κουκούλα του αδιάδροχου και της χαμογέλασε. «Εγώ είμαι, ο Κέρτις!» φώναξε και τη χαιρέτησε.

Ο Κέρτις ήταν ένας από τους συμμαθητές της Πρου. Έμενε λίγο πιο κάτω από το σπίτι της Πρου, στον ίδιο δρόμο, με τους γονείς και τις δύο αδερφές του. Στην τάξη τα θρανία τους είχαν δυο σειρές απόσταση. Ο Κέρτις συνέχεια έμπλεκε σε μπελάδες με τον δάσκαλό τους, γιατί ζωγράφιζε μέσα στην τάξη υπερήρωες που συγκρούονταν με διάφορους τρόπους με τους κακούς. Αυτή η ζωγραφική εμμονή του του προκαλούσε μπελάδες και με τους συμμαθητές του, διότι τα περισσότερα παιδιά είχαν σταματήσει εδώ και χρόνια να ζωγραφίζουν υπερήρωες, αν δεν είχαν σταματήσει και την ίδια τη ζωγραφική. Οι περισσότεροι διοχέτευαν πλέον το ζωγραφικό τους ταλέντο στον σχεδιασμό λογότυπων συγκροτημάτων στα χάρτινα εξώφυλλα των σχολικών τους βιβλίων· η Πρου ήταν από τα ελάχιστα παιδιά που είχε περάσει από τις αναπαραστάσεις υπερηρώων και τις αποδόσεις παραμυθιών στον σχεδιασμό πουλιών και φυτών. Οι συμμαθητές της την κοίταζαν με καχυποψία, αλλά τουλάχιστον δεν την ενοχλούσαν. Ο Κέρτις, όμως, εξαιτίας της εμμονής του στην παρωχημένη αυτή μορφή τέχνης, ήταν παρίας.

«Γεια σου, Κέρτις» είπε η Πρου όσο πιο άνετα μπορούσε. «Τι κάνεις;»

Ο Κέρτις ξαναφόρεσε την κουκούλα του. «Είχα βγει για μια βόλτα. Μου αρέσει να περπατάω στη βροχή. Δεν έχει τόσο κόσμος». Έβγαλε τα γυαλιά του και άρχισε να τα καθαρίζει με την άκρη της μπλούζας του που τράδηξε

κάτω από το αδιάβροχό του. Πάνω από το στρογγυλό πρόσωπο του Κέρτις φύτρωνε μια μάζα σγουρών μαύρων μαλλιών που πετάγονταν έξω από την κουκούλα του σαν μικρά ελατήρια από συρματόδουρτσα. «Γιατί μιλούσες μόνη σου;»

Η Πρου πάγωσε. «Τι;»

«Μιλούσες μόνη σου. Πριν από λίγο». Έδειξε προς τον δρόχο καθώς μισόκλεινε τα μάτια του πριν ξαναφορέσει τα γυαλιά του. «Σε ψιλοακολουθούσα. Ήθελα να σου φωνάξω και πιο πριν, αλλά φαινόσουν πολύ... εκτός εαυτού».

«Δεν ήμουν» ήταν το μόνο που κατάφερε να σκεφτεί να πει η Πρου.

«Μιλούσες μόνη σου και περπατούσες και μετά σταματούσες και κουνούσες το κεφάλι σου και έκανες ένα κάρο παράξενα πράγματα» είπε. «Και γιατί καθόσουν τόση ώρα στον δρόχο κοιτώντας το κενό;»

Η Πρου σοδάρειψε. Περπάτησε τσουλώντας το ποδήλατό της προς το μέρος του Κέρτις και κούνησε το δάχτυλό της μπροστά στη μούρη του. «Άκουσέ με, Κέρτις» είπε, με την πιο απειλητική φωνή που μπορούσε να υιοθετήσει. «Έχω πολλά στο μυαλό μου. Δε χρειάζομαι κι εσένα να με ενοχλείς αυτή τη στιγμή, εντάξει;»

Προς ανακούφισή της, ο Κέρτις φάνηκε να τρομοκρατείται εύκολα. Σή-

κωσε τα χέρια του και είπε: «Εντάξει! Εντάξει! Απλώς ήμουν περίεργος, αυτό είναι όλο».

«Ε, λοιπόν, πάψε να είσαι» του είπε. «Απλώς ξέχνα ό,τι είδες, εντάξει;» Άρχισε να σπρώχνει το ποδήλατό της προς το σπίτι. Κι όπως ανέβαινε στη σέλα κι έβαζε τα πόδια της στα πετάλια, γύρισε προς τον Κέρτις και του είπε: «Δεν είμαι τρελή!». Και έφυγε κάνοντας πετάλι.